

9.



к. 46,

3(XXXV.)

За туй ли сте вий родени,
 Всегда да сте укорени,
 И похупени въ едно съ мене?

Но уми-улименно плачахъ всѣхъ денѣхъ,
 Дали напишеля единъ за мене!

Отъ ваяхъ други худародни
 Днесъ ги медамъ благородни
 И отъ встарѣхъ свободни;

Ахъ! а ви - а ви роди чакъ до гроба,
 И не помисляте свобода!

О, Ви синове любезни!

Гуйте собѣно прѣдметни,
 И тираниахъ изе изгезни,

И изе добиемъ славна слава,
 Ще ни извикаатъ вси: брава!

б.

Ето, изгубва свѣтла горница,
 Съ кинѣнки въ рѣцѣтъ, хаиде, дѣвица!
 Въ школа да идемъ, на столъ да седнемъ,
 И въ кинѣнкитъ си ний да погледнемъ!

Тѣхъ изе ни кашѣмъ, какъ да живѣемъ
 И да погледимъ, щото живѣемъ,
 И да добиемъ дарби вси плати,
 И ги да станемъ съвсѣхъ уми богати.

Добро е иже погетъ и слава,
 Какъто на вси ни и намъ да се дава!

На вѣко дѣло да сме способни,
 И да живѣемъ, като свободни,
 И нашъта слава първа и стара,
 Какъ въ нашътъ денѣхъ да се докара!